

Szarvas a ködben

Bálnafarok, magas sarkú cipő, hámozott banán, trópusi madár, lépked mellettem az alacsony, csokornyakkendős fotós, kérdezget a fülbevalómról, azt találgatja, mit ábrázolhat. Fogalmam sincs, nem is érdekel különösebben, mindenesetre mulatok a tippjein, ezúttal őszintén, nem a készletemből bányászok elő eszközöket, tényleg tetszik, amiket mond, bár a nevetésemmel nem akarom biztatni. Talán ezért forrázom le önkéntelenül is, szimpla, öntudatlan védekezésből, hogy el ne kapassam. Azt mondom neki, hülyeségeket beszél, szerintem egyszerűen nonfiguratív alkotás. Ezzel sikerül is elvennem a kedvét a további ötleteléstől.

Pár hete tetszett meg a Művész moziban az ékszerpárocscska, lehet egy-két hónapja is már, nem tudom pontosan, nem vezetek naplót. Nézelődtem, mert volt még pár perc kezdésig, akkor vonzotta magához a szememet, mint egy árva kiskutya, vagy mint egy szíven lökő férfitekintet. Szíven lökő, milyen finoman mondtam, először nem így fogalmazódott meg. Fel se próbáltam, gyorsan szóltam az eladólánynak, hogy kérem. Az árát se kérdeztem meg. Valószínűleg első vevő lehettem aznap, mert boldog lett tőlem, és miközben apró zacskóba próbálta beleszuszakolni a fülbevalót, ajánlgatni kezdett más termékeket is. Úgy láthatta, befűzhető vagyok. Neki is himbálózott valami a fülében, mintha Ady lett volna, a másikban meg Léda, de nem ez tetszett rajta, hanem a haja. Frissen mosott, lágyan omló, göndörös, laza hullámok zavarták össze a szőkeségét, ha fiú lennék, gondoltam, simán beleszerelmesednék. Kedvem támadt megkérdezni, nem nézné-e meg velem a filmet. Aztán nem kérdeztem meg, nem merem.

Hirtelen ötlet volt a vásárlás, így lehetett a buta cipőjével az értelmetlen arcú nő, megérezte a megmagyarázhatatlan összetartozást. Az ő választását mondjuk nehezebben értem, viszont tudom – én vagyok a legjobb példa –, egy nő nem gondol végig mindig mindent racionálisan. Én biztos nem. Anélkül is görcsös vagyok, ezért muszáj megélnem ismeretlen időközönként felelőtlen, esetleg később vállalhatatlan pillanatok. Most is erre vágyom, egyelőre még óvatosan engedgetve be a gondolatot, de gurul már a golyó, lejtőre kerültem, veszélyesen minden mind-egynek kezdem érezni a helyzetemet.

Eljöttem ezzel az idegen, nem különösebben szimpatikus nász néppel, és ha már itt vagyok, ebben az őszi estében, esti őszben, jöjjön valami komolyabb kihívás, meglepetés az élettől, valami ajándék, ezt kívánom. Itt vagy velem úgyis, figyelsz, vigyázol, nem történhet semmi olyan, amit ne hagynál jóvá, érezlek magamban, erősebben, mint bármikor. Ez most egy elszabadult nap.

Úgy emlékszem egyébként, a magam részéről fagyira gyanakodtam. A fülbevalóról beszélek. Pontosabban tölcserre, arra gondoltam abban a teljes három másodpercben, amit a problémával töltöttem. Nem ez foglalkoztatott, hanem az eladólány, de várj, nem vagyok lesbikus, soha nem voltak ilyen vágyaim, bár gondolataim azért igen, azok kinek ne lennének? Csak annyi történt, hogy kíváncsi lettem rá. Elmúlt hamar. Magammal kezdtem megint foglalkozni. Jelentős erő-

vel sajnáltam magam, főleg, mióta megvettem a jegyet. *Egy jegyet kérek.* Megint egyedül mozizom. Bárcsak velem lennél, ez jutott eszembe, évekig nem fordult meg komolyabb veled kapcsolatos dolog az agyamban. Akkor először, a Művészetben. Felöltöttem a mosdóban a füleimet, úgy ültem be a vetítésre.

És végigsírtam.

Egy nőről szólt a film, aki elindult a világba, mert elege lett mindenből. Az első kockáknál ideges lettem, mindjárt a film elején szétment a lába, leesett a körme, na, gondoltam, ez kurvára nekem való lesz, nagyon bírom az ilyesmit. De aztán elkezdett tetszeni. Kemény volt a csaj, mint a beton, nem tudom, ki játszotta, nem vagyok jó színészfelismerésben, amerikai film, az biztos, valamelyik amerikai sztár. Úgy éreztem öt perc múlva, hogy engem játszik. Csak kevesebbet mosolyog. De hát minek mosolyogjon, mikor egyedül van? Nem látják. Az áradt róla vagy belőle, hogy ez a megoldás, menni kell, ki a világból, sivatagon át, hóban, fagyban, melegben, el a végső falig vagy azon túl. Romcsi, hülye női dolog, tudom. Csak ment a súlyos tonnáival a vállán, és nem nézett vissza, ha eszébe jutott valami régi dolog, akkor se ingott meg, a menéssel dolgozta fel, amit nem tudott másképp. Egyre könnyebb lett a szíve. Nem tudom már, mi volt a történet vége, közben is éreztem, nem az lesz érdekes. Kifele menet hálás voltam magamnak, amiért odakeveredtem a moziba, meg is hatódtam magamon, ahogy egy-egy esküvőn. De erős is voltam. Meg a világ legszánivalóbb magányosa. Egyszerre.

Jócsajeszter másnap megdicsért, ezt a filmet látnom kellett, szükségszerű volt, terápia, pont ezt írná fel nekem egy pszichológus. Bár szerinte nem kell külső segítség, mindent megold az élet, csak figyelni kell a jelekre. Én is éreztem, hogy elég jó ötlet volt, egészen megkatartizálódtam tőle. Na, ilyen szó biztos nincs. De neked tetszik. Szóval jó volt. És az is jó volt, hogy közben ott lógott a fülemben a tölcser. Vagy mi. Bálnafarok.

Utána megint nem gondolkodtam rólad, legközelebb ma jöttél be az agyamba.

A film után napokig az járt a fejemben, ha az én életemről forgatnának egyszer, mi lenne benne. Mit csinálók én, ha elegendem van mindenből? Mit csinálnék, semmit. Fekszem az ágyon. Dühöngök. Rúgok és csapkodok. Szívesen belevernék a falba, de az egyrészt fájna, másrészt átjönne a szomszéd. Ez bizonyára azt jelenti, hogy okosan kontrollálom magam.

Ha szerelmi bajom van, volt rajtad kívül is, már ne haragudj, azt nem akarom néhány napnál tovább húzni. Próbálok nézni valami filmet, ami eltereli a figyelmemet. És nem megyek társaságba. Egyébként se jellemző, de akkor különösen figyelek, mert bunkó nem akarok lenni senkivel. Inkább otthon maradok arra a pár napra. Kivéve a munkahely. A legtöbb pasim egyébként még mindig a pasim tulajdonképp, általában nem szakítok szabályosan senkivel. Egyszer csak nem beszélünk többet. Meg nem találkozunk. De szakítás kifejezetten nem történik.

Laktam egyszer valakivel, jóval utánad. Nem azért, mert egymáshoz akartuk kötni az életünket. Csak nem bírtam egyedül. Ő lehetett volna a kigyógyulásom. Neki is kellett valaki, azt gondoltuk, nem árt, ha valaki szuszog mellettünk. Egy idő után kezdtem azt gondolni, baszki, én ezt a csávót nagyon szeretem. Emlékszem, mennyire megdöbbsentem, mikor ez feljött bennem. Aztán kezdett lecsenge-

ni. Rájöttem, hogy összetévesztem a féltést, az aggodást, a felelősséget, a kötelességet a szerelemmel.

Veled nem volt kétség. Veled magam tudtam lenni, mi csak egyszerűen elszartuk. Bele se mentünk rendesen.

Ezzel a sráccal nem voltam teljesen magam, nem voltam önazonos. Nem tudtam elengedni magam, mindig figyelnem kellett, mit beszélek. Az úgy nem természetes, úgy nem lehet sokáig bírni. De közben azt gondoltam, felelősséggel tartozom. Mert beteg lett. Akkor lett beteg, amikor együtt voltunk. És mert épp én voltam mellette, bele tudtam helyezkedni az egészbe, sőt végre éreztem, milyen, amikor valakinek kellek. Dolgom lett. Nem sokkal később mégis szétmentünk. Nem halt meg egyébként, rendbe jött.

Én nem szoktam világgá menni, mint az amerikai csaj. Más csinállok, sokkal kevesebbet, sokkal gyávább dolgokat. Például énekelek. Szerelmibánatos dalokat. Utánad is énekeltem. Főleg egy francia sanzont vagy busongót, vagy mit, sokat nyomtam magamban, *Ne me quitte pas* a címe, egy Jacques Brel nevű pasi dala. A francia szuper nyelv a szomorkodásra. Nem segített, csak jólesett, ne hagyj el, azt jelenti a címe. De ez a nő a vásznon elindult, mert sokkal jobb csaj, mint én. Film, tudom. Ki tudja, közben mit csinálhat vele az igazi élet, talán tök boldogtalan, szar kapcsolatban él, mármint a színésznő, veri a csávója, csak eljátszott egy szerepet. És azt gondolja, megcsinálta, legalább játékból. Én meg, én csak megnéztem. Még semmibb dolog.

Lifeg a fülbevalóm, olyan érzés, mintha tartást adna. Néha van csak ilyen, nagyritkán veszek magamnak ékszert. Pedig nyugodtan megtehetem, nem kell attól tartanom, hogy más elhalmoz vele, egy ideje senki. Halálos Erika volt az egyetlen eddig, aki rákérdezett, honnan van, kitől kaptam, mindjárt a film utáni hétfőn a hivatalban. Ő kiszúrja ezeket, az újdonságokat. Ez a fotós a második, akit érdekel. Kicsit gáz a csokornyakkendője. Pöttyös.

Ránézek a nyakára, észreveszi, a tekintetemtől megint erőre kap, feltámad az érdeklődése. Súlyosabb a helyzet az előbbieknél, nyúlkálni kezd a fülem felé. Megnézné alaposabban. Elhúzódodom, elég határozottan rántom el a fejemet, vissza is vonul. Nem akartam megbántani, gyorsan visszakozok, mondok valamit békülésként, a nehéz járásra panaszkodom, a sok gödörre, nem hazugság, magas sarkúban nehéz a haladás, csak sehogy nem jön ide. Sok a cuccom is, az se jó.

A fülbevalóról több szó nem esik, a készítenő csoportkép szempontjából nincs jelentősége, férfi-nő viszonylatban meg esélytelen szegény, akkor meg ne nyúlkáljon, nem vagyok préda. Nem fog többet, megszegyenült a mozdulatomtól, nem reagál a magassarkús panaszomra se. Némán lépked mellettem.

Szilárddal utaztam a taxiban, nyilván nem érted, hova tűnt most, nekem se világos pontosan, mit akar. Ült a kocsiban rajtunk kívül még két valaki, egy semmiségek hahotázó, elhülyült öreg és egy csendesebb suttyó, talán a fia. Nem beszéltek sokat, egyetlen kérdést kaptam, hogy saját-e a Miss Universe-szalag a mellemen. Ja, mert nem vettem le, itt keresztetződik rajtam. A Miss Universe-et Szilárd tette hozzá az alapkérdéshez, a suttyó csak szalagnak nevezte. Az öreg felröhögött, még a válaszom előtt, talán a szépségkirálynőségen, vagy csak megszokás-

ból. *Saját*, mondtam. Ezután békén hagytak. A sofőr hátrapislogott időnként a tükörből, mellette ült az öreg, én hátul középen, jobbra Szilárd, balra a suttyó.

A combját nyomta rám mindkettő, ennél több nem történt. Nem féltem tőlük, ellenkezőleg, végre el tudtam lazulni, élveztem a finom kókuszillatosítót, nézegettem a város fényeit, a színeket. A közlekedési lámpák élénkpirosait, sárgáit, zöldjeit. Meg a feketülő eget. Csendben suhantunk a Margit híd felé, jó volt, könnyűség, el tudtam hagyni magam, még csak durvább fékezés se történt, majdnem álomba zuhantam, bizalom volt bennem. A két idegen nem érdekelt, Szilárd úgy viselkedett, mintha kapcsolatban lennénk, ez tetszett, a combján kívül nem dolgozott mással, mint akinek már nem kell, mintha az övé lennék. Ezért nem értem, hova tűnt most mellőlem.

Alig pislákolnak az utcai lámpák, mintha a kelleténél gyengébb izzókat raktak volna beléjük, ez azért feltűnt a sziesztázásban, micsoda világáros ez, októberben komolyabb fényerőre kéne kapcsolni. Azon gondolkodtam, taxi behajthat-e egyáltalán a Szigetre. Ahogy rákanyarodtunk a hídra, kezdett idegesíteni Szilárd visszafogottsága. Megérezhette, hogy nem vagyok ott száz százalékosan, ez a tippem, feladta, előttem megy vagy húsz méterrel, a fivérével beszélget. Amint kiszálltunk, kilőtt a konvoj elejére, otthagyt, mint a szart, szó nélkül, mint akinek semmi köze hozzám, mintha nem ő hívott volna.

Hülye ez, kérdeztem magamban, egyedül hagy az idegenek közt, ő, az egyetlen, aki már nem az? Leszámítva a párt, de ők alapvetően egymással vannak elfoglalva. Kis híján megfordultam, csak ciki lett volna, úgy látszik, semmi nem jó nekem, se az, ha nyomul, se az, ha nem. Egy darabig egyedül lépkedtem, aztán csatlakozott be mellém a fotós. Először gratulált, szépen beszéltem, ő is hogy örülne ilyen anyakönyvvezetőnek, de azzal a lendülettel rám is akaszkodott.

Csikorog az agya, nem tudja, milyen témát dobjon be, a fülbevalóról le kellett szállnia, a magas sarkúságba nem kapaszkodott bele időben, valamit ki fog találni. Meg is van, idegenvezetésbe kezd, löki az információkat a Rózsakertről. Kábé annyira érdekel, mint az unokahúgom beszámolója a Corvinuson töltött első heteiről. Azt kezdte mesélni nemrég, mennyire le van maradva, be kell hoznia a többieket, ezért szeptember közepe óta folyamatosan derivál. Azt gondolja, tudom, mi az. Mosolyogtam, bólogattam. A készletből.

Most haladunk el a Holdudvar mellett, mindjárt itt a füves részünk.

*

Nem ver az élet, csak terel.

Amiről azt hiszem, igazságtalan, öncélú fájdalom, és nem értem, miért részesülök belőle, arról gyakran kiderül utólag, mekkora áldás valójában. Vagy ami semleges értelmetlenségnek tűnik, azzal ugyanez a helyzet. Gondolj csak bele, történetek veled is biztos ilyenek. Hogy kapuk bezárulásával, ami akkor tragédiának tűnik, hány új kapu nyílik meg. Ő, bazdmeg, ez már majdnem Jócsajeszter-duma, ilyen simán mondhatna ő is. És megint egy bazdmeg, baszki. Pedig törekszem az elkerülésére, hiszen ünnepélyesség van körülöttem, bár ezt továbbra is inkább tudom, mint érzékelem. Elillan a kezdeti eufória, mint amikor kimegy a szerelem egy kapcsolatból, nincs még baj, de már semmi nem az, ami volt. Hol a mámor,

sehol, ráadásul esőre áll, reklamálni egyelőre senki nem mer, pedig kezd mindenkinek elege lenni a gyaloglásból.

Kattogok a sarkammal, élvezem a kopogást, csak a madarak csipognak bele, nem kékek, meg egy 26-os busz dörömböli szét rövid időre, az igen. Aztán visszaáll ez a fülemnek gyerekkorom óta oly kedves hang: határozottságot, sőt valamiféle elkötelezettséget tudok belevinni a járásomba a segítségével, biztos következtetni lehet belőle a jellememre is: aki így kopog, jelentős személyiség. Vagy annak akar látszani. Vagy csak egy kis tudatmódosításra vágyik. Vagy egyszerűen nincs önbizalma.

De van. Kurvára nem vagyok elveszett csaj, ezt kell tudatosítani magamban. Harmincnégy év az semmi. Jól nézek ki. Ha nem is annyira, mint Jócsajeszter. Ebben a mezőnyben mondjuk nem komoly a verseny, itt nem nagy cucc. Verseny, milyen verseny? Mindenesetre simán elvinne egy bokorba bárki. A fotós, a tanú, bárki, aki férfi. A vőlegény is, nyilván. Akkor mi a bajom? Miért nem vagyok jól magammal? Mint nő, úgy értem. Mert egyébként gondolkodásilag tudom, mi a baj, az, hogy pont ellenkezőleg érzek, mint a villamosos utasok. Azok feladták, cserébe megnyugvás van bennük, én viszont rettegek, ezért hajszolom a dolgokat, ezért kapkodok és esem kétségbe.

Most már szégyellem is magam. Micsoda hülyepicsa-gondolkodás volt ez az előbb? Hogy ki vinne el. Ezen mérem magam? Kábé ilyeneket gondolhat egy közhelyférfi egy közhelynőről. Talán nem kellene annyira akarnom semmit, az csinál minden bajt. Hagynom kellene dolgozni az univerzumot. Kitalál nekem valamit, mielőtt elkezdeném lapozgatni az ezoterikus magazinokat. Vagy ez ugyanaz, ez a gondolat? Esetleg még rosszabb, azért jön minden baj és frusztráció, mert nem vagy már nekem? És ezt most veszem észre? Pont ma? Most kezd megbolondítani?

Igenis fontos vagyok, ezeknek az embereknek, a mai napjuknak feltétlenül. Kár, hogy ezt mindössze így hátulról tudom jelezni nekik. A cipősarkammal. Meg a szalaggal, ha hátranéznek. Én vagyok a hivatalos nő. Milyen jó fej, hogy eljött. Piros rúzzsal, felcsurkázott hajjal. Hogy kopog! Azt gondolja magáról, mindenki megbaszná. Valószínűleg van ilyen gondolat egyébként. Ha az élen haladnék, akkor lenne igazán, hátulról bátrabbak a férfiképzetelek. Ezt most befejezem. És nem beszélek így.

Mindamellettnél tényleg mehetnék elől, mégiscsak én adtam össze Andreát Andrással, egyfajta főnöke vagyok a nagy napnak, életvezető, sorsirányító domina, jó, ez megint hülyeség, abbahagyom; a személyem véletlenszerű, beosztottak, nem alkottam semmit az égvilágon ma se, csak végrehajtottam. Végeztem a közszolgálati dolgomat.

Egy fiatalos, de máris erősen őszülő férfi hátrafordul, lassít, bevár. Érdeklődik, meddig gyalogolunk még. Óvatos, nem akar elcsigázottnak látszani. A fotós tájékoztatja, a Rózsakertig kell kibírni, meg persze majd vissza, a séta a ceremónia része. Érdekes, a rendezvényszervezők meg se kísérelték elérni, hogy a taxik és az autók a cél közelébe szállítsák a népet. Itt sincsenek, leléptek, az esti bulit szervezhetik, lesz étel, ital, tánc, talán épp az ősz úr fog a legjobban berúgni. Nem lehet több negyvenöt évesnél. *Nincs gond*, mondja a fotós, *nem azért kérdezem, jó ez a szellő, kellemes.*

Ja, míg el nem ered az eső. Olyan régen akarok már valamit: ha egyszer úgy alakulna, szívesen rohannék és vesznék el benne, belé tudnék épülni, a részévé tudnék válni, bár ebben a cipőben most speciel nem vágnék rá. Meg hangulat is kelene hozzá, csak úgy, magától nem megy. Valamitől kell, hogy jóleszen valami, az ázás például, egyszer végre szétordítanám a világot. Jócsajeszter ebben is jobb nálam.

A szembeandalgók és futók és bringóhintózók többsége mosolyog, jóindulatú részvétellel köszöntik a révbeérteket. Voltak hujogatók is már, egy biciklista vadul csilingelt, öten-hatan tapsoltak. Nemcsak az ifjú pár népszerű ilyenkor, a kíséző menet is. A fotós próbálja kihúzni magát mellettem, ne tűnjön annyira aprónak, amennyire pedig az, a cipőm típusa nem kedvez neki. Még mindig a Rózsakertről beszél, de most nekem, nem a fiatal ősznek, ő már nincs is itt velünk.

Elöl zsiszegés támad, megállnak, tanakodni kezdenek, Szilárd hátraindul, egyenesen felénk jön. Eszébe juthattam, vagy valami bejelenténivalója van, a fotós közben témát vált, az égre néz, a Holdat keresi, arról kezd beszélni. Tudom-e, nemrég milyen nagyra nőtt, igazából persze nem, csalókaság, egyszerűen közel jött a Földhöz. Biztos a Holdudvarról jutott eszébe. Nem tudja befejezni az asztrológiai ismeretést, a tanú, akiről most épp nem gondolok semmit, odaér.

Nem hozzám jött, a fotóshoz beszél. Változott a terv, mégse mennénk el a Rózsakerthig, új ötlet merült fel, az eperfa lenne igazán tökéletes háttér a fotózáshoz. Oké, a szakembernek mindegy, a fa pár lépés, mindenkinek egyszerűbb így. Szilárd megereszt egy félmosolyt felém, értelmezhetem úgy, hogy várjak még kicsit, meg úgy is, hogy átment barátságba erotikus jellegű érdeklődése. Indul vissza, szállítja a jó hírt a többieknek, nem akadékoskodott a fényképész.

Ha valamiről, hát a Holdról nem akarok történeteket hallgatni, hallgattam eleget. Szeretem én is, ha nem is annyira, mint te, de elsősorban unom. Mindenki ért hozzá, mindenki holdérezékeny, mindenkinek viszonya van vele, nekem akkor inkább nem lesz, annyira nem vonzanak a különleges információk. Ezzel együtt gyakran belefutok érdekeskedő fejtegetésekbe. Azt gondolja az emberek többsége, magyarázhatja vele élete szélsőségesebb eseményeit. Micsoda hülyeség. Tudtam erről a szuperholddologról, hogyne tudtam volna, ezzel volt tele az internet. Keresni kezdem az égen én is a kedvenc gömbödet, nem látszik a felhőktől. Nem keserít el, nem úgy, mint a fotóst, aki felfelé sandítgat, hajol erre-arra, aztán mindjárt megvagasztalódik majd, hiszen fontos dolga akad, nemsokára ő lesz a főszereplő. Beleélte magát a holdazásba, már az égitest istennőjéről kezdett nekem dumálni, úgy képzeli el őt, ahogy engem, olyan szépnek, a legjobbkor érkezett Szilárd.

Beérünk az élbolyba, belekerülök a sűrű életáramlásba. Nevet rám mindenki, akivel összeakad a tekintetem, van, aki most veszi észre az ittlétemet, szólni nem szólnak hozzám, hálásan köszönöm magamban ezt a verbalitásnegligálást, bár a szokott mosoly ott ül az arcomon, ha kell, készen állok az udvariaskodásra. Smúzrutin.

Kell még pár perc a kattanásokig, ketten reflektorokat állítgatnak, jé, szegények egész eddig cipelték őket, nem is vettem észre. A fotós rendezkedik, arra kér, álljak előre, két oldalról fogjon közre a pár, mellettük legyenek a tanúk. A többiek annyira nem érdeklík, rájuk bízva, miként helyezkednek el. Szép, fényes, bár közben poros is a göcsörtös eperfatörzs, megsimogatom, mielőtt elé állok.

Nem lesz jó mégse, kiderül, hogy így épp a fa nem látszik rendesen, és épp tőlünk, mi takarjuk ki, de hát akkor nem mindegy, hol vagyunk, a testünkkel úgyis eltüntetjük a mögöttünk lévő bármit. Tétova pillanatok, nem baj, kellenek ilyenek is, és nyilván születik megoldás, másodpercek kérdése.

Az ősz férfi nem találja a helyét, bolyong, mintha nem tartozna senkihez. Körszakállas, hideg szemű ember, benne van még a gyerek, de már egy bánatos öreg tekintete is, önsajnálattal nélküli szomorkásságot diagnosztizálok az arcán, az apám jut eszembe róla, aki még nála is fiatalabban halt meg, nem lett ősz, nem kapott időt rá, még csak szakáll se volt, mégis ő ugrik be, a szeméről. Kék, világító.

Mellém áll, a szalaggal kezdi, gratulációval folytatja, aztán Andreáról beszél.

A lánya. Tíz éve nem látta. Most is épp csak köszöntek egymásnak. Hivatalos a vacsorára is, de még senki nem szólt hozzá egy szót se.

Pedig nagyon készült, egy hete alig alszik az izgalomtól, még a haját is levágatta. Húszéves volt, amikor teherbe esett a barátnője, nem tudott róla, szinte azonnal szétmentek. Később próbált békülni, nem lehetett. Abba se volt beleszólása, hogy Andrea lett a gyerek neve. Nincs itt a nő, már nem él. A taxiban velem utazó öregre mutat, ő az apja, aha, ezek szerint egyszermind a feleség nagyapja. Vele sincs normális kapcsolata. A fiatal srác, a másik combozós szintén rokon, valami unokatestvér. Kezd sok lenni nekem, miért kell ezt hallgatnom, mi közöm hozzá, közben a fotós megfogja a vállamat, a helyemre igazít. Az ősz azt meséli, azért nyíratta le a haját, nehogy a lánya megijedjen tőle. Tegnap fogta össze utoljára hátul, amikor a fodrászhoz indult. Soha többet nem lesz rá módja, nem akarja, pedig mindig úgy hordta, egész életében.

Letoltam előtte két korsó sört, meg ettem egy sertéspörköltöt nokedlivel és uborkasalátával, mint aznap, amikor az Andi fogant. Közel abhoz, ahol fogant.

Megtetszik neki a szó, a foganás. Mindkétszer kis szünetet tart utána. A fotós megint a vállamat babrálja, állítgat, mint egy próbababát, elhúzódok, ahogy a fülbevalós pillanatokban. Mindig minden ugyanaz.

Aznap kibérelte a BM a Vidámparkot, mondja a körszakállas, nem ezt, ami itt volt, ez szegedi történet. Ott fogant az Andi, egy fa mögött. Be se mehettünk volna, zártkörű buli volt, beszöktünk. Nem rendőrködtek aznap a rendőrök, szórakoztak. Vitték a családjukat, nekik is ki kellett adniuk magukból a feszültséget. Ott maradtunk a foganás után is. Nem tudtuk, mi történt, az Éva se érzett semmi furcsát. Pedig a nők meg szokták érezni, ha beléjük kerül egy élet. Én így tudom. Dodzsemeztünk. Az egyik rendőrrel szembementünk, erősen odabaszódott. Kiesett két foga. Baleset volt, nem lett semmi belőle, nem is kérdezte senki, kik vagyunk. Biztos azt gondolták, rendőrrokonok. Még aznap éjszaka a Marx téren, ami ma már Mars, találkoztunk. A rendőr meg én. Hazakísértem az Évát, mentem visszafelé. Az meg, a rendőr, szolgálatban lehetett. Nálam volt a hegedűm. Szinte harapta a havat a cipőm, délután kezdett esni. Egyszer csak ballom, hogy megroppan mögöttem a hó. Álljon meg, kislány. Cöpfben hordtam a hajamat, azért kislányozott. Megismert, látam egyből. Gondolkodott, mit csináljon velem. Surranóban voltam és bőrnadrágban. Hol lakik, kérdezte. Kollégiumban. Hány éves? Húsz. Húsz, és kollégiumban? Igen. Miért nem ott sétál, a kollégium kertjében, csak nem lesz valami buli? Milyen buli, kérdeztem. Dodzsembuli. Bocsánat, az véletlen volt. Ez mi? Hangszer. Zenél?

Igen. Milyen bangszer? Hegedű. Hegedű? Hegedű. Elengedett. Három évvel korábban nem úsztam meg Pesten, a Deep Purple-koncerten. Nem tudtam úgy végigmenni az utcán, hogy ne igazoltassanak ötpercenként. A hajam miatt. Általában két rendőr és egy civil rubás. A koncert után jöttek szétverni, akit értek. Az önkéntes rendőrnek nem volt gumibotja, az széklábat tartott a kezében.

Mire a vaku villan, már nincs mellettem. Minek vaku, ha reflektorok világítanak? Az egyik képen majd látszik, ahogy félrefordulok, keresem a szememmel az ősz.

Milyen romcsin lehet itt fetrengeni, mondtam neked úgy húsz méterre innen. Vagy harminc. Mikor beletört a fű a nadrágodba. El kellett magyaráznom, hogy a romcsi romantikust jelent. Nevettél, aztán Staropramen-sóralátétekkel kezdtlé dobálni, azok voltak a zsebedben. Honnan szedhetted őket, meg se kérdeztem. Egy darabig megvoltak, aztán elberheltem őket.

A fotós végzett, Szilárd a bátyjával röhög, az ősz elvegyült, itt hagyott az átadott fájdalmaival. Vajon apámnak volt valaha copfja? Igazoltatták? Szaladok a világ elől, de néha meg kell állnom. Mert van, hogy hiába szaladok, az idő nem szalad velem. Eltűntek a felhők. Ha kicsit még jobban kitisztul az ég, felbukkanhat a hold. Szurkolok neki, legyen így, hadd örüljön a fotós, velem úgyse kezdhet semmit. Köszöntse őt Hina, a gyönyörű istennő.

